

metzina, se destruïren l'un a l'altra i l malalt trobà consol. En Phraate va usar allavors un medi més expeditiu: el va escanyar. Pera tenir detalls sobre son empleu therapeutich cal arribar a mitjos del sigle XVI, i sobre tot al temps den Stærk.

Més a l'analitzar les observacions recullides i ls experiments fets, surgeix una dificultat invencible depenent de la gran variabilitat d'acció de la planta, segons el lloc en que aquesta s'cull: la dels Pyreneus difereix de la del Jura, i aquesta de la del Delinat, dels Vosgos, de la Suïssa, etc. Entre ls productes extrets de la planta que passen per molt purs hi ha les mateixes diferencies; i, així, per l'ordre de llur major energia, tenim l'aconitina cristallisada, l'aconitina amorpha del Codex (preparada pel procediment de l'Hottol), l'aconitina francesa del comerç, l'aconitina alemana o den Merck, la napelina cristallisada den Morson, la napelina amorpha de l'Hübschmann i la aconelina den Smith. La mateixa aconitina varia en sos efectes segons el siti d'on procedeix la planta d'on s'ha extret. És impossible, per tant, tenir una guia pera judicar am certesa ls phenomens relatats pels autors.

Aplicada una preparació activa d'herbatoria en la pell sana, res fa; però si s'frega o s'usa en regió de tegument fi, dona lloc a molta escalfor i a pruitja molestissima, seguides d'entorpiement, d'ensopiment, de tensió i de pesantor. A la boca origina la mateixa pruitja, un formigor estrany, seguits també d'adormiment; la llengua i els llavis se senten com inflats i costen de moure; i si l'remei s'empassa, dona escalfor en l'estomac i formigor per tot el cos.

L'acció de l'aconit s'exerceix sobre tot en el bulbo i la medula i en el gran sympathic. Després del formigor, de la pruitja, ve l'ensopiment, una sensació de deixadesa; hi ha flaqueza muscular, inaptitud pera tot treball; i si la dosi és un xic pujada, la debilitat augmenta, l'individu cau en un estat lethargic i li sap greu que l'en treguin, i té esgarrifances de fred, en especial als dits. Després, aquests symptomes creixen, hi ha obtusió de la vista, vertics, dolors de cap, la veu se debilita, la flaqueza muscular puja, la cara és palida i ansiosa, i, finalment, la postració s'acusa, els sentits se perden, surt escuma de la boca, la pell és freda i am suor viscosa, la veu perduda, i, am coneixement o presa de deliri, mort l'esser, la cara abatuda, les pupiles dilatades, tot el cos somogut per tremolor muscular i fins lleugeres convulsions.

El cor s'altera depressa; basta una gota de tintura donada